

29^{dik} szám.] Megjelenik minden szombaton két egész három hasábos nyomatu íven.

KASSA, Augustus 12^{kén} 1848.

Előfizetési ár helyben féltre 6 fr., postán borítékban 6 fr. 24 kr. p. p. [I^ő Év.

Midőn e lap politika nélküli új folyamát szerkeszteni elvállaltam, azt gondolom, legőszintébb törekvésem — a magyar nemzetiség terjesztésére és szilárdítására közvetlenül vagy közvetve — kellemes utat talált.

A mennyiben e buzgalmat tehetségeim istápolandják, élve teendem. Felhasználva minden alkalmat, melly a közönség részére kellemes mulatság mellett még a honügyek pártolására is buzdító ösztönül szolgálhat, a magyarhoni érdekeket leginkább tartalmazó szöveg közé ábrákat is, a mennyiben az előfizetők még most csekély száma mellett költség engedendi olyakat igatunk, mellyek honi érdekeinket képviseljék.

Azért bátor vagyok felszólítani minden konfit, ki valamely körünkbevágó ezikkel, rajzzal vállalatunkat, gyámolítani akarja, szíveskedjék azt szerkesztőségünkhez beküldeni. *A szerkesztő.*

Cavaignac Lajos Franczország dictátora.

A most Franczországban osztatlan bizalmat bíró Cavaignac Lajos 1801 Párisban született, s az 1830bani júliusi forradalom egyik hő pártolója; hevesen vívott a nép soraiban, elégtelennek mutatkozott azonban az orleansi ház trónra emeltetésén, melly benne sok ideig esküdt ellenséget tapasztalt. Bébonyolodva az 1830 octóberi és decemberi felkelésekbe, Cavaignac elfogatott, az esküdszék azonban felmenté, s megmenekült a halálos ítélettől is mint népegylet főnöke. Ez egylet ugyan elosztott, helyébe az emberi jogok társasága lépett. E nép és népjogok embere ismét elfogatott mint a Párisból Lyonba átszivárgott, és ezt sz. Márton kapunál követett felkelés részese. Cavaignac most a felsőház által megindított perben legerélyesb szónoka volt pártjának, s egyike azoknak, kik a sz. Pelagie börtönből megmenekültek. A pairkanra ítélete őt többekkel együtt csakugyan halálra kárhoztatta, azonban már ő akkor rég angol földön volt, s időzött ott addig, míg büntetése elengedése visszatértét biztossá nem tevé. 1837 tehát Lajos Fülöp szolgálatába állott, ezredesi rangig emelkedett, és 1846 tábornok és az algieri seregek parancsnoka lón. A februári napokban már Algier helytartója, a nemzetgyűlés megnyitása után pedig már hadügyministernek lenni tudjuk.

Végre a veszély perczeit meggondolván a nemzetgyűlés Junius 24kén a végrehajtó hatalmat egyedül az ő kezeibe adá. És ő szerencsés volt négy napi küzdés után roppant élet és vagyon áldozat által — mert 15,000 többre számítják a holtakat, több, mint mennyibe más-kor egy trón megtartása került — a békét süke-

resíteni. 28 a neki engedett hatalmat a nemzetgyűlés kezeibe letette, ekkor pedig azon teljhatalmat nyerte, hogy a ministereket maga nevezné ki mint minisiterelnök. A juniusi forradalom nagy-

Cavaignac Lajos Franczország dictátora.

ságáról csak annyit jegyzünk itt meg, hogy csak a foglyók száma 10 ezerre terjed.

Julesa.

(Történeti beszély.)

Irta: Nyári Mihály.

(Folytatás.)

Nézzétek ama kisedet, mint ringattatik egy idegen kéz által bölcsőjében, nézzétek az ártatlant, még zsenge korában kezdi őt üldözni a sors; vessetek egy pillanatot reá jó anyák, szánjátok őt, mert még ártatlan nem érdemli e nagy csapást.

Tekintsetek a hús férjre, kinek kedvesét már a néma sír holtozat feddi; tekintsetek szíveitek mélyébe, s fontoljátok meg azon keserveket, mellyeket a halál e nőnek elrablásával, férje kebelébe oltott, és tekintsetek újra vissza az ártatlanra, mint csüng az idegen karokon, mint szívja egy idegen emlőiből az éltelő nedvet; oh! lehetetlen hogy a szánalom néma fohásza elannyira túl ne özönölje kebleiteket, hogy e szavakat ne rebegje ajkaitok: Isten vegyed gondviselésed alá e kisedet. —

János nője elvesztével az eddig más kézen volt patakmalomba vonult, vig kedélyét egy olly rendkívüli mogorvasággal váltotta fel, mellyeket csak a mindég búskomor egyéneknél találhatunk fel. Ő újra gondviselő nélkül állott e roppant térségű földön, addig: míg egyetlenegy Julesája öreg napjaiban az elveszett édes anyának helyét némileg már kipotolhatta; mert a csecsemőhöz egy elettejles hölgy fejlődött ki, szép mint az anyatermészet, szép mint meny angyala, minden lény örömmel legeletté szemeit bájló, s ártatlanságot eláruló arczán, keble halvány halmain. Szép, igen szép volt ő, s kedves mindenek előtt. —

Julesa naponkénti foglalatosságai bevégeztével gyakran kísértálgatott a mezőre, ott virágokat szedgetett, mellyeket koszorúba füz-

vén, igénytelen kis szobájok kiékesítésére használt.

Egy napon szinte virágokat szedendő kirándult házikójából; most sokkal távolabb vonult el lakásától, mint máskor. Hosszabb haladása után egy völgybe jutott, mely különféle mezei virágoktól kellemetesen illatozott. Itt kékelő nefelejcsék tüntek elő, míg amott sárga kikirics kápráztatta szemeit; itt gyönyörű ibolyák virágoztak, míg amott néhány szál vadrózsa fejtette ki virágait bimbóiból; itt különféle színű lepkék leptek el egy virág bokrot, míg amott a zajongó méhecskék — virágról virágra szalógván — fosztották meg azokat a kehelbe lévő édes nedvtől.

Minden a legkellemetesebb tavaszi időre mutatott.

Julcsa határozatlanul ált egy ideig az illatozó virágok sokasága között; gondolkodott: melyiket tépje le legelőször, míg elhatározottan hozzá nyúl egy tövises rózsának félig ki nyílt bimbójához, és a nélkül hogy azt leszakíthatja volna hirtelen elrántotta kis kezét, komoly tekintetet vetett a rózsára, mint ha mondotta volna: „Szép rózsá mért vagy olly kegyetlen? miért nem engeded hogy szép virágod koszorúim füzérét szaporíthassa.“ Most elfordult a tövisektől egy szelid mosoly vonult el ajkain, mint ha mondaná: „Várj kegyetlen, még szakíthatok virágidból;“ innét a kékelő nefelejtshoz ment. — „Oh! kedves virág, milly gyönyörűen illatozol, enged hadd szakítsak néhány szálát rólad,“ és lehajul a leányka, és szakítani akar, igen — de a nefelejt bokrora egy mérges kigyó örködött, melyet Julcsa hirtelen megpillantván, futni akart, és ijedése miatt tán hazáig futott volna, ha futásában — vadász köntösbe észrevétel nélkül ott termett — Dóri Vilmos — Mohács egyik vagyonosabb polgárának fia — nem akadályoztatta volna meg, kitől mindinkább megremélvén, eszméletlenül hullott a virágok ezreire. —

Dóri Vilmos egy 18 éves ifju volt, csinosan rendezett bodor fekete hajfürtök — villogó kék szemek — nyájas arc — ildomos orr s fekete pelyhes bajusszal dicsekedhete. Vonásain neme a szelidségnek tündökölt. —

Julcsa hosszabb ideig vala ájulásába, míg végre felnyitotta bájoló szemeit, az őt bámuló ifjura tekintett.

Istenem való ez a mit látok, avagy csak álom?

Való ez szép angyal — válaszolá az ifju. — Mi hozott e néma vidékre? — folytatá kérdőleg — mi a neved?

Julcsa, — rebege félelmesen a leányka. — Ah Istenem mit láttam, — de megijedtem. — Virágot jöttem szedni a természetnek e gyönyörű kertjébe — és amott egy tövises rózsá vérzé meg kezeimet; és itt a nefelejt bokrora egy mérges féreg — nem engedett szakítanom a kedves virágból; Istenem virág nélkül kell most haza mennem, nem kedveskedhetem koszorúkkal atyáknak, nem ékesíthetem ki lakomat friss virágokkal.

Nem Julcsa — én szedek néked virágokat, és nem fogsz azok nélkül haza menni, — mondá Dóri Vilmos, és letévén fegyverét, a völgy minden nemü virágaiból szedett elegendő mennyiséget, melyekből Julcsa koszorúkat füzött, s egyet fáradsága jutalmául Vilmosnak ajándékozott, s haza felé akart indulni.

Merre van lakásod Julcsa? — kérdé Vilmos — engedd meg hogy kísérőd legyek.

Oh! nagy fáradságába kerülne az vadász úrnak, ha kísérőm lenne, nézze azon malmot, milly messze esik a várostól, ott van lakásom.

Nincs messze Julcsa; elkísérlek, megengeded ugye?

Ha fáradságát nem kiméli.

Nem kimélem fáradságomat jó angyal — mondá az ifju; — mert reményem: hogy azt egy csokoddal megjutalmazod — tevé hozza enyegőleg a legszelidebb hangon. —

Julcsa nem felelt, hanem arcát egy szemérmes pir futotta végig, mely Vilmosnak kedvező válaszul tünt fel.

Nézd Julcsa — folytatá kevés szünet mulva, s vadász táskájából egy lótt vadat vett elő — e nap fáradságaimat csak egy fogollyal jutalmazta

meg, melyet néked ajándékozok, jó eleségül szolgáljand. Azonban a nap alkonyodáshoz közelgetvén, Julcsa és Vilmos megkettőztették lép-teiket, elérték a patak malmot. Vilmos tisztelettel üdvözölvén Julcsa édes atyját, mit ő viszonzott, s egyszersmind Vilmosnak némi étkekkel szolgálván, megvendégelte, s — minshogy a nap az égről elenyészett, helyébe csillagok, s néhány zilált felhők tündöztek fel, hálásra marasztotta; de Vilmos nehogy szüleit othon elmaradásával aggodalomba ejtse, maradni nem akart; — megígére rövid időni látogatását, jó éjt kívánva az éj setétébe eltűnt. —

Julcsa a vadász eltávozta után elbeszélte atyjának, miként jött Dóri Vilmossal ismeretségbe, elbeszélte miként szedett az nekic virágokat, és miként füzött ő koszorúkat és elmondotta: hogy Vilmost is megajándékozta egygyel; és beszélt Julcsa Vilmosról még akkor is a midőn az atyja már rég álomba merült.

Alszol kedves atyám? — kérdé végre Julcsa atyját hosszú elbeszélése után. De az atya nem felelt, jeléül: hogy rég Morpheus karján nyugszik.

A lányka is le lezárta szeme bús pilláit, de keblébe dult egy érzés mely szenderegni nem engedte.

Oh! Istenem, — mondá ő magában — minő kedves pillanat volt az nekem, midőn a szép vadász nekem virágokat szedett. — Oh! milly öröm volt az nekem, midőn koszorúmat elfogadta. Oh! milly boldog voltam én akkor, midőn karjain vezetve haza felé kísérői jutalmul egy csókot kért, oh! milly hévvel csokolt meg elválásakor. Oh! mikor láthatom, őt meg még egyszer. . . .

. . . . És Julcsa én megint itt találak tégedet, nem félsz jó lélek hogy meg mar azon mérges féreg, mely amott a nefelejtset őrzi, nem félsz, hogy a tövises rózsá újra megvérszi kis kezeidet. — Jer Julcsa szedek virágokat — fűzz koszorúkat — és ajándékoz meg a vadászt is egygyel. . . . Nézd milly friss virágok ezek. — Oh! milly szép koszorúkat fonsz te majd ezekből, — oh! nézd ezen nefelejtcs szálakat, ilyenekből fűzd az én koszorúmat, — nézd ezeket a rózsá bimbókat, ilyenekkel is ékesítsd azt. . . .

Julcsa ajkán egy csók csattant el, felébredt, és ott találta magát, hova lenyugodott.

Istenem — mondá — milly szép álom volt ez, láttam Vilmost — ő ismét virágokat szedett nekem — és én koszorút adtam neki. — Oh! ő ismét megcsokolt engem, és felébredtem, — oh! de minek ébredtem fel — tán eljött volna csendes magányunkba. . . .

. . . . Édes Julcsám de ugye szeretsz te engem? — csak egy szóval mondjad szeretlek — hiszen hogy is ne szeretnél engemet — ha nem szeretnél nem adtad volna a koszorúkat — nem csokoltál volna meg találkozásunk első estvéjén az elválásakor — jer addide piczin kezeidet — olfárhoz vezettek — nóm leendesz, jer angyal. — Így Julcsa most nóm vagy örökre — örökre az enyém — oh! milly boldogok vagyunk. . . .

Es újra egy csók repült el Julcsa piros ajkain, és felébredett. A szorgalmatos molnár már rég elindította a malom zajgó kerekét, munkához fogott. A nap félig látható volt a láthatáron, minden a pitymallatot bizonyította. Julcsa is felkelvén kedves álmaiból, búsan kezdett a ház körül dolgoztatni. — Később csekély ebédjüket főzte meg, evéshez ültek.

Ugye? Atyám — mond évés között a leányka — jó ember az a tegnapi vadász bár megint eljőnne. Oh! én igen szeretem őtet.

Egy látásra még nem ismerhettem őt ki. — Válaszolá az atya.

De csak láttad volna őtet kedves atyám, tegnap milly örömmel szedett nekem virágokat, s nem kimélte kezeit tépte a tövises rózsákat. Oh! ő igen jó teremtés.

Ó jo lehet gyermekem — mondá a molnár — azonban a dicsérettel még ne hirtelenkedjél, mert megcsalodhatol.

Nem, atyám, ő igen jó ember, én nem fogok csalódní ha őt dicsérem, én előttem ő igen jó embernek látszott.

Én azt mind megengedem leányom, de lásd vannak az életben emberek, kik midőn beszélnek vélünk a legméresebb szavakkal állanak elő, azonban kívülünk mérges kigyóként tűnnek fel, ellenségeskednek utánunk; vannak emberek, kik édes szavaikkal irántunk a legjobb indulataikat mutatják; azonban szívökben a leggonoszabb indulat fészkel; vannak kik szemünkbe dicsérnek bennünket, ha pedig elfordulnak kicsufolnak, jól meg kell ismerni gyermekem az embereket.

Atyám, — mondá Julcsa szelid hangon — én nem hiszem: hogy Vilmos azok sorába tartozzék.

Majd kitünik a szeg a zsákból. —

Ez idő alatt az evést bevégezték, Julcsa eltisztogatott, s felvette varrását, a ház elébe ült. Néma fohásza a zúgó malom lassú zöreje közé vegyült. Kis kezei ritka frissességgel működtek, míg egyszer felvette szemét varrásáról, a füstölő Mohács falai felé tekintett, s megszűröl egy lovat pillantott meg.

Nézd csak édes atyám — szolla örömmel a leány hirtelen felszökvén üléséből — nézd ott jó egy lovas, én ugy látom mint ha az Vilmos volna.

Gyengék a szemeim gyermekem, nem ismerhetem őt fel, majd közelébb jó. — Válaszolá a molnár, és munkáját folytatta. —

Oh! én most gyorsan öltögetek — susogá a leány — hogy ha ide ér munkában találjon, mint dicsér meg ő engem, — mint mondja hogy szorgalmatos vagyok. . . . Ő az, — folytatá kis szünet után — ki is volna más — ő az, a tegnapi vadász köntösben. — Bár ide érne hamar. —

Es Julcsának vizsga szemei nem csalódtak, mert Dóri Vilmos egy délczez ménen csakugyan elérkezett. —

Igéretemet híven megakartam tartani, — mondá a lováról leszálló Vilmos, és lovát egy élő fához kötötte. — Látogatástokra jöttem.

Isten hozta vadász urat — mondá Julcsa örömteli arczezal — lépjen a szobába.

Nem angyal, nem megyek a szobába — válaszolá Vilmos — kellemetesebb illy szép napokon a szabad ég alatt beszélgetni; hanem merre van édes atyád?

Az öreg molnár most lépett ki a fedél alól, üdvözölte vendéget:

Hozta Isten vadász úr, nem reményltem: hogy igeretit illy hamar beváltsa.

Iparkodtam azt mentől előbb teljesíteni.

Én sem reményltem e pontosságot — tevé hozzá Julcsa — mert sokan vannak kik sokat ígérnek, és mit sem teljesítenek.

De ugye Julcsám — kérdé az ifju lovas — te nem számítász azok közé engemet?

Vadász urat egy szava tartó embernek tartom. — Válaszolá a kérdezt. —

Örvendek: hogy jó véleménynyel vagy felőlem. —

Julcsa és Vilmos egy ideig öszhangzólag társalogtak a malom előtt, de később az ismét virágos völgy felé ballagva tüntek fel. —

Te nem is tudod — szólott Vilmos — hogy tegnap midőn elszédültel, háromszor csokoltalak meg?

Vadász ur igen csintalan, azon kellett volna gondolkoznia, hogy mint hozhasson leghamarébb eszméltre, és csokolodás jutott eszébe.

De nem haragszol Julcsa?

Most nem haragszom, de. . . . itt hirtelen elakadt szava, s pirosság lepte el ajkait.

De. . . — szolt az ifju — mit akartál mondani?

Nem akartam semmit sem mondani, — válaszolá a leány. —

Most a virágos völgy nyilott meg előttök; Vilmos virágokat szedett, és Julcsa koszorúkat füzött.

Julcsa nézd csak ezen nefelejtcs szálokat, milly szép virág ez, milly szépen illatoz, és a neve „Nefelejtcs“; de szép név, nem felejttesz e el engemet Julcsa?

Emlékezni fogok örökre vadász urról.

Igazán mondott Julcsám? kérdé az ifju, s pajzánul csokolta meg Julcsa rózsá ajkait.

Vadász úr újra csintalankodik.

Nem csintalankodom szép angyal, de látod én teged lángoló szeretlek — mondá Vilmos szerelmes hangokon — ugye viszont szeretsz te is?

Atyám parancsolá hogy mindenkit szeressek, mint... felebarátomat.

Igen Julcsa szeressél mindenkit, de azokon felül engemet szeressél legjobban.

Atyámat szeretem legjobban.

Tehát atyádat, és engemet szeress legjobban felebarátaidon kívül, — magyarázá Vilmos.

En szeretem atyámat is, vadász urat is, — szólla Julcsa némi zavarral. —

Nem vagyok én többé vadász ur előttem — mond Julcsához Vilmos — én a te Vilmosod vagyok. Te nem fogsz ezentúl engemet vadász úrnak nevezni, hanem nevemről fogsz szólítani, s tegezni.

Azt nem tehelem vadász úr...

No már megint vadász úr, az őszinteség szaván szólj hozzám Julcsa, ugye nem fogod többé mondani vadász úr? s tegezni fogsz?

Miként tegyem én azt?

Miként tegyed jó angyal, még azon is gondolkodol, légy irántam bizodalommal, és mond hogy „szeretlek“, és mond: „hogy nőd leszek.“

En szeretlek Vilmos — mondá szeliden Julcsa — de nőd, nem lehetek.

Ne mond azt kedvesem — szólla elszomorulva Vilmos, — miért nem lehetnél nőm?

Mert sok az akadály:

Az akadályokat leküzdjük — válaszolá az ifju — és még is nőm leszel, rövid idő múlva megfogom kérni kezdet jó atyádtól, reményem ó nem tagadja meg tőlem, s te nem leszel idegen irántam?

Az idő fogja megmutatni, — enyelge Julcsa: —

Már megint micsoda felelet az? Ugye nőm leszel Julcsa?

Ha az Isten úgy akarja, — mondá mindinkább enyelegve a kérdező.

Julcsa te igen kegyetlen vagy, — szólt Vilmos elérzékenyülve — adj már kedvező választ; nőm leszel ugye? és szeretni fogsz?

Most is szeretlek Vilmosom. — Válaszolá a leány s össze szedte virágait, Vilmost a haza menefelre sürgette.

Isten veled néma völgy — mond Vilmos örömmel — Isten veled: virágozzál továbbra is, hogy kedves lehess előtünk, virágozzál kedves vidék, mert leszakított virágaid a késő időkben édes multakra fognak emlékeztetni. Isten veled béke szárnyaljon illatozó virágaid felett! —

Jer most kedves Julcsám — folytatá — menjünk csendes lakodba, kedveskedjünk atyádnak virág füzérekkel, s illatozzuk be azokkal kis szobácskát.

Milly nagyon fog ó majd gyönyörködni e virágokban, tudom már rég vár reánk, de nézd Vilmos milly jól fog e koszorú kis fa keresztet felett lebegni, — szólt a leány, s egy nefelejts füzért mutatott kezeiben Vilmos felé.

Hogy gyönyörködsz jó angyal e haszontalan virág füzérekbe, rövid időn másba fogod örömet lenni.

Vilmos te a virágokat haszontalanoknak nevezed, azok éppen nem haszontalanok, és igen sok hasznokat mutathatnám elő, nekem a virágok füzérézése legkedvesebb foglalatosságaim közé tartozik.

Ugy hát vissza veszem szavamat, és nem fogom virágaidat haszontalanoknak nevezni, hanem ezentúl a leghasznosabbaknak lenni nyilvánítom. —

Az új szerelmesek egyik tárgyáról, a másikkra áttérve, sokat csevegtek; míg végre haza érvén fáradozásaik gyümölcsét az öreg molnárnak bemutatták, s azokkal a szobácska falait felvirágozták. Vilmos a közelgő éj miatt nem sokáig időzhetvén, lovára ült, sebes vágatva elnyargalt. Julcsa égő szeméi válnak egy ideig kísérői.

Lásd atyám — mond Julcsa a vadász eltávoztával kis szünet után — és én csakugyan nem

fogok csalódni. Vilmos igen jó lélek, ó nem engedi magát általam többé vadász úrnak neveztetni, ó azt mondotta: hogy csak Vilmosnak hívjam, és azt is mondotta: ...

Mit mondott még Vilmos? — kérde leányát az atya —

Hát azt is mondotta még — szólt a leány akadozva — hogy... hogy szeret engem, és még mást is mondott.

Csak nem mondotta: hogy elvesz feleségül?

Azt nem mondotta; hanem mást mondott.

Hát mit mondott kedves leányom?

Csak azt mondotta még, hogy nője leszek.

Bobó — mondá tréfálva az atya — az mind egy. Ti nélkülem még házassodtok is kedves leányom? Tevé hozzá kérdőleg az atya. —

De atyám te nem voltál virágokat szedni, nem tudhattuk akkor veled, mi nem vagyunk hibásak — mondá mentegődözöleg — mert Vilmos még azt is mondotta: hogy nem sokára kérni fogja tőled kezemet.

Itt beszélgetések folyamát a sötét éj elszakította, mindketten elnémultak.

Az álom hű barát! Julcsa elszenderült, édes álmái között földi édenbe lenni képzelte magát.

(Végezzük.)

Chateaubriant grófnő.

Bámulandó szépségű hölgy nyugodott egy sárga damask arannyal gazdagon áttört pamlagon bédve kényelmes pongyolájával. De Foix Francziska Chateaubriant grófnő volt. Lábainál ült Denisz bájló arczu komorna, ki úrnőjének könyvet olvasott.

Hogy lehet az, mondá a grófnő félbeszakítva az olvasást, hogy a költészet dicső szelleme, leszállva napmagasságából, annyira képes lealacsonyulni? Mint lehet az, hogy Marot Kelemen egy komornyik fia, képes illy verseket írni? Alig bátorkodom megvallani, hogy ez ember elméje tölem a bámulat szikrajit daczolja ki. Egy plebejusnak soha ennyi költéri erőt nem tulajdonítottam volna. — Minő kincse a felhevülésnek Minő mértéke az érzélgésnek! Ha nem fíja egy komornyiknak, még szeretetreméltónak is találtathatnék.

Aligha fogja azt hinni úrnőm, hogy ezen igen megtetszett versek Marot Kelemen által személyemre irányozvák.

Személyedre? ismétlé csipősen a grófnő s vállán emelintett.

Igen, reám kegyes asszonyom!

Egy olly embernek, ki áldva van illy tehetséggel, hogy szép verseket készítsen, de ne vedd rossz néven, jobb izlést tulajdonítottam volna.

— Tehát olly utálatos vagyok, kérde a szegény csinos gyermek.

Nem az, de te csak egy komorna vagy.

Denise hallgatott... megerőtetés titkolhatna csak el egy könnyet, melly nagy kék lelkes szeméből lopódzék, mellyet a költő, ki őt megénekelé, „ég tükrének“ nevezett.

Szerencsére apród lépett be.

Nagysás asszonyom, mondá a kis szőkefő Nostradamus tudor bebocsátatui kér.

Lépjén bé. Eredj Denise.

A szép komorna fölemelkedett a kis párnáról, s távozott. Midőn az előteremben volt, le-törle kötőjével a könnyet, melly mint csillámló harmatepep függött hosszú szemzálain.

A grófnő főlebb igazítá a vankosokat. — Az apród bevezeté a doktort, és hirtelen eltávozott.

Béke kegyeddal grófnő szólla Nostradamus. Istenhozta doktor. Kegyed engem gyengélkedő állapotban talál.

Mi baja a szép grófnőnek?

Az utolsó udvari tánczvizalomkor a Louvrebent kissé felhevültem s hirtelen áthültem.

Notre Dami Mihál tapogatta úterét.

Legyen aggály nélkül... holnap ismét jól leend.

— Régen volt szerencsém, kegyedet nálam láthatni, szabad kérdezem, mi ok létezhet, hogy kegyed látogatásával szerencsétlet?

Öröm hírrel jövök.

Doktor úr kiváncsivá teszen.

Midőn a mult éjen át a boltozatot, és csillagai myriadát nézdeltem, fölfödöztem a fényes csillagzatot, melly kegyednek szép grófnő nagy szerencsét jósol. Ha az ég csillagai és ön szemeim nem csálnak, ugy nagy szerepre van kegyed hivata. A kegyed csillaga a legközelebbi Jupiterhez Jupiter a csillagok legnagyobbika az istenek királya. Jól értett kegyed Chateaubriant grófnő engem.

Nem világosan beszélt kegyed. Világosan és rejtély nélkül mondja meg kegyed, mit jósolnak csillagai.

Tehát: a király szereti kegyedet!

A király! mondá Foix Franciska örömtől hatva meg. Doktor, nebeszéljen olly fönhangon! a falaknak füleik vannak. A Louvrenak minden ajtaja mögött egy egy áruló kémldődik. Mit kegyed éppen mondott, azt férjem már rég gyanítá, s áttól rég félt. Feltékenysége nem ismer hatánt; távolléte alatt kémekkel vett körül, kik minden, pillantásaimat figyelemmel kísérik, minden léptemet szemmel tartják.

Argus szemek is elaltathatnak, ha körültekintő az ember.

Igaz tehát, valóban igaz, hogy engem szeret? ismétlje azt még tizszer még százszor, hogy ó, a király engem szeret.

— A csillagok nem csálnak, a király szereti kegyedet.

Oh ha tudná kegyed, mennyire boldogít engem! En is szeretem a királyt szeretem azon naptól, mellyben először engedte a mors szeméi sugárával fenségének egész dicsőségével találkoznom.

Oh, mit mindent meg nem kísértetem, arczát, melly lelke mélyének mélyébe véste magát, kitörteni, mit mindent meg nem kísértetem én, hogy a hatalmasodni kezdő szerelmet, melly minden érzékeimat, egész szívemet lelkemet körülkarolja, már csirájában elfojtani. A kötelesség a szerelemmel, a nő a szerelmmel vityak, de hasztalan, a szerelem győzött!

Halld tehát: nem csupán a csillagokból, de a király tulajdon szájából is tudom, hogy kegyedet szereti. Bizalom bizalmat szül. Tegnap, késő az fél éj után látogatott meg műhelyemben, és megparancsolá, szerelnék neki három nap lefolyta alatt egy talizánt, melly a hatalmat bírja, kegyedbe irántai szerelmet varázsolni. Kegyed ismeri a királyt. En tehát megígértem Pénteken ismét tánczvizalom a Louvrebent. A király kegyednek egy gyűrűt fog ajándékozni... E gyűrű tőlem jó... Kegyed elveszi a gyűrűt és megadja magát ura királyának. Így a kegyed erénye nem hódol keble érzelmének, csak a varázs erejét követi, és segítve van kegyeden és rajtam. Szólljon grófnő, kész ígérteit beváltani?

Ezt és többet is kész vagyok megkísérteni, csak hogy a királyt lebilincseljem.

Isten áldja kegyedet érte mondá Nostradamus, hústalan redős kezét fejére illeszté, értlenül hangokat bocsátott ajkai közül, s eltávozott.

Egy tánczvizalom a Louvrebent.

Une coenr sans femmes — une année sans prin temps, un prin temps sans roses.

Francois I.

Az egész Louvre tündérelig volt világítva. A varázs fény, mellyet a csillagok és karos gyertyatartók az ablakokon keresztül löveltek, világossá tevék az éjt és a partozatot, melly az álmodozón elvonuló száját keríti. A Louvre beljében megszóllalt a kellemesen harsogó s vigan tomboló zene, melly tompán hallatszék át egész a Pré aux cleres-ig azon világhíres helyig, mellyről Brantome azon kor leghitelesb történetésze mondja, hogy itt a legparányibb csekélységéért folyt el a legvitezebb bajnokok vére. Mondhatná az ember, hogy egész Párisban nincs egy hely, mellyre annyi vér tapadt mint a Pré aux Cleresre, hol egyetlen estén néha negyven, néha ötven párba hagyá vérjegyeczte nyomait.

Rendes orosz hadsereg.

Njui Norgorod ezredi dragonyos.

Lándzsás trombitás.

Pattantyús.

Egy kozák az őrtestből.

Testőri rendőr.

Pal cs. ezredi granátos.

Testőr vadász.

Testőri fuvolyás.

Lovas testőri granátos.

Nehéz lovas.

Huszár.

Nem rendes orosz hadsereg:

Czirkasszi könnyű lovas.

Egy baskiri,

Kaukazi sorszredi csapatos.

Lesgiai. Don melletti kozák. Czirkasszi nehéz lovas. Krimiai tatárkozák. Kaukazi sorszredi kozák. (Ural melletti) Orenburgi kozák.

A Louvre termeiben diszlott az udvar viránya és a leventék szép serge. Első Ferencz és a portugali Eleonóra, a dauphin és neje Medicis Katalin udvarhölgyei százszerű pávafajával, és az aranynehezítette raja az udvari főtiszteknek a legmeglepőbb vegyületeket képezék, mit az elme elgondolni képes.

A nőkoszorúból két virág tünt ki, melly minden többit homállyal borítá: Foix Franciska, Chateaubriant grófnő és Pisseleu Anna; ez egy Cleopatra, melly ostrommal hódítja a férfiak szívét, amaz egy Aspasia, melly hizelegve lesz ura a sziveknek, ez vonzó, amaz leigező szépség, mindenik angyala a szerelem ingernek; bár az első sokkal korosb, az utolsónál.

A bölcs Nostradamus és Triboulet a kis bohóc is jelen voltak. Itt mint mindenütt az életben látott az ember szélsőségeket egymással érintkezni.

Pillangókép szállt a király szeme egy virágról a másikra, mézet szívni mindenikből; vágy telve repdesett az az egész virányon, de legtovább s legtöbb élvezettel függött az a szerényen fátylozott és kellemmel elpirult Chateaubriant grófnő szemöldein. A szerelem tárgyát szemmel vizsgálja, melly a legrutabbat is szépek és vonzónak vallja, tehát nem csoda, ha ez neki a legszebbnek látszott. Szerelemittas tekintet és remegő kéjélvvel legelteté ingeret bokrétáján, nem telhetett el hájos alakjával, szép alaku karjával, finomul vésett lábacskáival, és teli vállával, mellynek homályosító hófehérét emelte egy picziny barna jegyecské. Azt tartják, minden vállak között ezek a legveszélyesebbek.

A király édeni örömek teljes mértékét éldele. Ha tekintete az övével találkozott, keble sebesebben dobogott, magához szorítá a gyűrűt, mellyet Nostradamus mester mint talismánt huzott baljának kis ujjára. Ez egy széles vastag arany rózsaszín gyémánttal ékített karika gyűrű volt; mindegyik oldalán e ritka kőnek volt két betű bevésve, az egyikén A. M. a másikon M. A. Midőn a király tudakozá, mit jelentenek e jegyek azt felelte, hogy kabala jegyek, mellyek egy varász mondatot foglalnak magukban, mellynek a szerelem minden szellemei hódolnak, Triboulet azonban ezeket így értelmezte: Aimez-moi mon Ange (szeress engem angyalom) gunnyal tévén hozzá, hogy talán mást is jelenthetnek.

Ferencz bohócának e tréfáját igen rossz néven vette mert e gyűrűben gyökerezett minden reménye. Nostradamus és talizmána, nem csalhattak, s nem volt szabad csalnia, ezért kezékedett a nagy tudos feje.

A sz. Germain des Prés harangja éppen a tíz órát jelenti, midőn az udvar asztaltól kelt.

Chateaubriant grófnő egy mellék terembe menekült, hogy ott, senkitől sem vétetve észre egy pillanatot tehessen a tükörbe.

A király követte őt.

Engedjen meg szép grófnő, hogy mindenütt követem. Mellék csillagoknak akár önként akart önkénytelen de mindenkor követni kell napuk futását.

Királyom, suttogá a grófnő, s bibortelven ereszté te szemeit.

Ha minden utában találkozok is velem, azért hidje, én oka nem vagyok. Arnykint vagyok sarkához bilincselve, lábam, önkénytelen követi nyomait övének. Közélemben virul egyedül szerencsém.

Uram, ön gúnyol.

Milly kevésbé ismeri saját bájait ha gunynak nevezi, azt mit tisztelet és csudalkozás tolmácsol.

Hisz látja mély szégyenülésemet.

Oh ne forduljon el tőlem! milly szép nézni kegyed arcán a bitor s rózsza színek elragadó regyületét. Boldogítsan kettes csillagának csak egy pillanatával, és figyeljen reám: A nap, mellyen parancsomra kegyed az ndvarnál megjelent, s a percz, midőn kegyedet először láttam szüle bennem kegyed iránt olly vonzalmat, mint senki iránt ez életben; szeretem kegyedet Franciska szépsége, szeretem erénye miatt, s kegyed nélkül nem elhetek többé. Porban heverjen kegyed

előtt királya, megcsókolja ruhája szélét és esdeklik viszonzeretétért.

Ferencz meghajtá térdeit a grófnő hamar fölemelé, s örömkönnnyekkel telt szemekkel ereszkedett keblére.

Ki e királynak ellenállni képes, több egy nőnél szóllala fel Foix Franciska, élvé olvadva. Fenséges uram halld a nyilatkozatot tőlem is. Én is keblemben hordálak régóta, szerettelek lelkeim minden erejével. Oh milly kéjjel bocsátom ajkaimon a szót, hogy éltem napja, szerelmem hynusa vagy.

Keblen keblen nyugodt és hallozták sziveik dobogását:

Jer Franciska, mond a király s szeliden voná a paullagra, jer, ülj Ferenczed mellé, és vedd tőle jeléül e boldog órának e csekély jegyét szeretetének.

E szavaknál lehuza ujjáról a Nostradamus adta gyűrűt, s jobbjának közép ujjára illeszté, mert a mester mondá, hogy a gyűrű minden más ujjon elveszténé varázserejét.

Alig volt a gyűrű a kijelelt ujján midőn felhevülve szerelem kéjtől már feléje hajolt a hölgy adni jeleül szeretetének s oda engedésének egy csókot. Halkan zúgott a zene a szomszéd tereméből át, s némán ült a két szerelmes szem szemben; ajak ajkon, keblen keblen függve. — — —

Másnap reggel már 10.000 rosenobles-t fizetett ki Nostradamusnak Robertet Ferdinand ő felsége titkárja, az álladalom pénztárából e vagy saját tárczájából nem tudatik, mert a költségvetésbe ki sem avatkozott.

Drága szép idők, jó hogy multak ők.

Orosz hadsereg.

Az orosz hadsereg lévén az, mellyet most mindenki élénk figyelemmel emlit meg, im némi rajzát es elosztását sietünk közölni, remélvén hogy a közönség figyelmének egy kedves, de egyszersmind nem magasztalt tárgyát adjuk.

E haderő, melly rendes és nem rendes seregekből áll, s mellyeket ábránk két táblája a leg-hivebben személyesít, nyolcz nagy hadtestből egészített ki. 1) Az őrsereg, melly 12 gyalog és lovas ezredből áll, ehez járul egy csapat árkász, tengerész, fin vadász, és rokkant. Négy lovas és 12 gyalog ágyutelep. 2) A granátosok testülete, melly magában foglal egy osztály könnyű lovas három osztály gyalog, két lovas, és tizenöt gyalog ágyutelepet: végre hat test gyalog sorkatonaság mellynek mindenikét képezi egy osztály könnyű lovas három osztály gyalog két lovas és tizenöt gyalog ágyutelep.

Következik aztán két osztály tartalék sereg, mindenik állván három osztályból 12 gyalog, ágyuteleppel, mellyhez kapcsolatik még a két két osztályból álló lovas testület, lévén mindenikhez két lovas ágyutelep.

Van ezeken kívül még négy külön szolgálatra rendelt hadtestecske, mellyek egészben hat sereget egy lovas osztályt, 32 gyalog ágyutelepet képeznek.

A belső vidéki seregek 60 csapatot tesznek, mellyből tíz árkász osztály, elszórva a várakba és minden kerületbe egy egy század.

A tartalék sereghez tartozó pattantyusság áll kilencz teleppől.

Létezik két ágyutelep a Don, kettő a fekete tenger, kettő Orenburgnál és kettő Sibirában. Ez mind lovas.

Mint mint sereg van egy serezed, egy lovas egy lovas ágyutelep, egy ilyen gyalog, és egy árkász osztály.

A katona gyermekekből leendő altisztek képzésére feláll négy tanítvány ezred.

Vége van még szegélyül 146 ezred kozák, és három ezred türök.

Egyesítvén mind ezeket van 160 gyalog, 60 rendes lovas, 149 nem rendes lovas 3 árkász ezred, 163 gyalog és 50 lovas ágyutelep.

Gyalog serezed van hat csapat, mellyből kettő, felényire gyöngyebb lévén a tartalék seregbe olvad, granátos csak 4 csapat van, ezek-

ből is egy a tartalék seregbe megy, az őrseregnek csak négy csapatja van.

A lovas ezredek nyolcz osztályba szakítvák, és hébbe a gárdánál.

Ezen adatok nyomán az orosz hadsereg bétöltve lévén minden osztály egy millió embernél többet adna, de ezen teljállás még háboru idején sem létezett soha, és vévén tetleges erejét, aligha számlálnánk 150,000 embert ide értve a rokkantakat is.

Számba kell venni most ezen seregnél azt, hogy egy rész a kaukazi rendtelenség fekezésére igényeltetik, egy más a határ őrizetre, egy más ismét a belsend fontartására, s a többi marad a külháborúra.

Hasonlítás.

Végrehajtó hatalom.

Egy postamester a falu lelkészenek ekép magyarázta hasonlatosságban a kormány gépezetét.

Engedelmevel tisztelendőségnek misem hasonlít jobban hozzá mint a királyi gyorskocsi: a középben, hatuljában, a fedezeten a nép melly cseveg, alszik, nevet, viteti magát, csak a jó ut követtesék, és jó rend legyen a lovak között.

A középben ülnek a válogatott utazók. Ezek a fogatra néznek és a rendezőre, s ha valami török, vagy gyepő kicsusszan, ők ott ülnek és felszóllalnak, vagy felköltik ha elaludt.

Az állam kocsija középe a képviselők helye. A fogat az országjárók. A végrehajtó hatalom a kocsis.

Folytassuk csak okoskodásomat tisztelendő úr; mielőtt postamester lettem, málharendező voltam, és azért nem lehettem soha royalista.

Nemde a kocsi az utasokért van készítve, és az utazók nem szolgálai a kocsisnak?

A király a kocsis ki felveszi az utasokat, és oda viszi, hová tetszik az utasok engednek és szolgálnak neki, míg ő nekik is szolgál.

Szükségkép a kegyelő, a polgár az úr a ki fizet: az utasok tartják tehát a kocsis.

Építetik most egy alkotmány szerkesztetik egy törvény gyűjtemény, fonatik egy kosár, hogy az uti malhak elrejtessenek belé, az az a polgárok vagyonai. S ime ez az állam kocsija. Az utasok körülülük, s csak a tovább vételre várakoznak.

Vegyünk mondják ők egy jó kocsis, éles szeműt, erős markut, munkást, és éberelméjűt. Hogy jó lovakat válasszon, mellyek egyiránt huznak, zablát alkalmaz szájukba, és jó s új gyepőlővel tartja, és meg is ostorozza.

S most nyargalnak! nézzen csak egy kissé plebános úr, minő jól megy a kocsi. A kocsis danol tele torkából, s pattogtatja a fegyverét, a lovak szikráztatják a kövezetet, az utasok elégteltek.

De gyakran az utasok sokszor a lovak nincsenek rendben, vagy helytelenül cselekszenek. Legokosb rendesen az, kinek az ut legnagyobb érdekében van. Az ezéjét sohasem veszti szem elől.

Az utasok érdeke menni jó uton és helyre érni akadály nélkül. Igen de majd egy ló fárad ki majd hibás a másik, vagy sántit vagy kirug: a kocsis tehát, ki felelős, ez állatokat rögtön elhagyja a legközelebbi állomásnál, vagy ha kirugott, visszahelyezni siet.

Más dolog ismét, ha a kocsis ittas ha elalszik, vagy partról le vágatva akar haladni.

Ekkor persze a kocsison tudnak a legközelebbi állomásnál, és vesznek mást.

Ezért lovakat, málharendezőt s egyebet időnkint megújítanak, mert a legjobb rúd is eltörik, a legvidámabb kedélyű kocsis és ló el-fáradnak.

Napi események.

Egy gyűlésben egy nyomozási jegyzőkönyv nem hitelesítetvén csak olvastatvan, valaki mindig igazítólág szóllalt föl, s fontos személye nél-

különzettségét mindannyiszor a fő fordult elő; mi sokáig bosszankodtunk s egyszersmind csodálkoztunk, a fő ezen pontos helyirati ismereteken; míg végre értésünkre esett, hogy a felszólaló úr nem annyira és törvénytudó mint orvos. Hogy a pecsovicsook kétszínűek is, nem rég ismét meggyőződtem: Egy szabónál lévén ugyan is, bámulással tekintettem egy illír színezetű sipka mellett fektő borítékra, mely tökéletesen magyar pártjegyű volt. Fájdalom, de kérdésemre az lón a válasz, hogy e könnyű boríték a más sipkára leend: És első gyanításom csakugyan valósult, bár a szabó a sipka és boríték célját nem tudá megmondani.

A „Reform“ állítása szerint István nádor ő fge a lózi zenészeket udvari zenészeknek fogadá föl.

E napokban működött Abauj megyebeli Szántó helységben egy bizottmány egy itt talált lázító irat szerzője kinyomozásában. A kérdéses szerzőt ugyan eddig kipuhatolni nem lehetett, de fájdalom kisült az, hogy a katonaság, melyet a megye karhatalom eszközéül használni akart, nem csak rendeltetésének meg nem felelt, hanem használati céljával ellenkezőleg működött szép csendesen.

Vessük ezt már egybe azon magaviselettel, melyet ugyan e katonaság állomása helyén követ, hol közember, altiszt, drágalatos arany sujtásos tiszt egyiránt nem mondom gorombáskodik a békés polgárokkal, csak sértő illetlenségeket követ el azok irányában: a főörhelyen egész a sétatérig hallható zajos társalgás közt zsviöz és ha hozzá gondoljuk ezen ezred ellenség előtt álló részét, mellyről ugyan bizonyosan nem állítatik, de igen valószínű tudósítások szerint csak ellenséggel alattomos egyetértést gyaníthatunk, ezeket mondom egybevetve, lehet véleményünk az összes ezredről, mellynek a legjobb akarata lehet ugyan, de irányunkban nemcsak nem használható szellemű, hanem sovárogyva elmenetele perczé után azt mondjuk: „A nagy világon magyarhonon kívül van számára hely.

Szintén e napokban tanultunk négy új szót a legújabb élet szótárából, melyet közölni sietünk. u. m.

Minden a még az egyszerű úr czímet is elhárítani akarni = democratiai egerészlet.

Bankjegyekért beváltott 15 hordó ezüstől és 2350 db aranyat mutatványul, hogy a magyaroknak aranya, ezüste van kivinni akarni = csempészlet.

Egy camarillai zagyvalékban megmosakodott bécsi sógornak úgy nézni a magyar pénz és hadügytárczára, mint visszaóhajtatra = kacérság.

Magyarnak Jelacsicsnál bárhol is tisztelegni = botorság.

A magyar középponti vasút igazgatósága jelentése szerint 1848ki Január 1jétől Junius utolsóig személy utazott Vác és Szolnok között 142071 bevételi öszlet 100802 ft. 2 kr. sulyszámlitvány 303476 mázsa 98 font, bevétel 98986 ft. 53 kr. ehez járulván még másnemű bevételek az öszlet a fenkitett időre 199976 ft. 57 kr.

Az örökre emlékezetes fáklýaszene, mellynek soha mássa nem volt, nem is leend, nem is képzelhető (még a jelen voltak által sem), történt egész ünnepélyel Bécsben Jul. 27. Nyolcz egész nap szakadatlanul folytattak az előkészületi munkálatok. Minden a városkörébe visszazökött álruhás. Policzeidienerek. sárga, fekete, kék szeműveges Kreishauptmannok, számos és számtalan camarillisták, és más felsőbb és alsóbb rendű udvaroncok egész a vérhányásig dolgoztak a nagyszerű tisztelgési tervén.

Voltak a főbb utczák terein különös kivilágítási pontok, hová előleges csőd-hirdetés által minden nevezetesebb torzképek, mint a marcziusi napok örökemlékü maradványai lónek alkalmazva.

Es bekövetkezett a nagy diszmenet, mellynek személyzetét leírni akarni képtelenség. volna csak azért is, mert néhány egyén kivételével tulajdonkép csupa bukott hős, szolgasereg és kiváncsi utczai nép volt jelen.

Az ünnepély és egyszersmind a legujabbkori barbarismus legkegyesb hőse, hogy az ünnepély méltóságához képesti kedve legyen, pár pohár finom pezsgó által (mert különben a dolgok nem egészen inye szerint folyván, kicsit eleresztette füleit) ügykezett magának kedvét eszközölni, ölelvén csökolván ütközben neki hódoló hibeit — meg néha egy egy udvari inast is (de ez nem csoda a nagy elragadtatásban): És csodák csodája, a hűség és tisztelgés annyira ment, hogy minden ember egyszerre nemzetőr lett, és őrt állott, hogy mint a tudósító írja, a nap vagy is az éj hősének még vacsoráló társa sem maradt, hanem saját magának kelle menni az őrtálló ministerekért és őket állomásaikról vacsorára hívni.

Az ünnepélyes menet utócsapata azonban, melyet néhány jókedvű bécsi lakos vagy ott tartózkodó magyar ifju képezendett vala, a nagy tömegetől igeu hátra szorítottat, annyira, hogy az elkészített 300 pakli gyufát, 50 macskát, ugyan annyi sipocsát, fadobot, vasfedőt használatba nem vehette, noha el volt szánva minden ezen ékes és fényes hangszerekkel kellemes és méltó utóhangokat eszközölni.

A hőst hiszen megnevezni nem szükség, mert általa élesztett magyar-illír háborunk elég fényes, (akarom mondani véres) betűkkel felírt szép báróforma nevét. Hohó, de mit báró, távol legyen, Messias uram! Messiasnak mondja őt vagy három dicső hirlap. Ha „Jeli“ *) tagokkal kezdődnek a hős szép neve, még kétségünk támadhatna, ha valljon csicse és illír ellenségünk, de egy bizton, számolhatunk benne egy esküdt camarillistára.

*) Melly „valljon“ t tesz.

Egy tál sült gesztenye.

(Legujabb s ennél fogva legdivatosb modorban készült valami, miben úgy szólva semmi sincs. Készült — mondva.)

A legközelebbi két hetek közé eső 14 napok valamellyikén, bizonyos körben voltam, hol több fiatalok szoktak megfordulni.

Elöttem nem kevésé feltűnő az, miként egy idő óta bizonyos városban a beszéd tárgya mindig egy, s a véleményezések is miglen ki nem fáradtak, csupán azon egy tárgy körül szeretnek forogni.

Többek közt azon körnek sem lehet érdekes beszéd tárgya azon réginél, melly nem volt egyéb mint azon egy mellyet egyszer mindenkorra oly kiméletlenül nyuztak; ez pedig egy ottan keletkezett egylet czélszerű vagy czélelles létesülése taglalásában állott.

Hallottam eseteket mellyekben bizonyos urak, nagyban látszottak tetszeni kicsinységüknek, ha vitelési tehetetlenségeik üres hordajából oly ráfogásokat tudtak kirángéizálni, mellyeknek szegénységén legjobb ízűen bírtak nevetni először: ok; másodsor: tenmaguk.

Akadtt egy töredékrész, melly ugyancsak kinevette: vitzeiket? dehogy — őket. A nagyobb rész szánalommal fordult el tőlük.

Evek mulva tán ok is rájónnének azon meggyőződésre, miként mindazt, nem szivből, hanem szinből terék.

Kár hogy ott az árpálé hazájában, bizonyos mandarin chinesetek nem látszanak tudni, miszerint itt legiója van azon emberkének, kik a becsületesség rovására kinevetetik — szép magukat.

Elténőleg, történetírásból tudom, miként béke és had idején (már pedig egy ember élete tovább nem terjed) legbiztosb állásuak az — udvari bohócok. Ok akkor is, ekkor is csak a régiek. Hogy ezen valamire még cstód ekkoráig nem hirdettetik, okát abban kutatom, miszerint illyeseknek oda fennt is hihetőleg bővében vannak. A tapasztalat legalább ide nyilatkozik.

Nincs szánandóbb kosztosa a földnek annál, ki a 9 mása tudományát nem, csak hogy ott képzei hol nincs t. i. fejében; de sőt ezen testészok

olly üres, hogy ott mind a 9 kisasszony bizvást eljáratná a — — deuschot.

Ezen emberek fejében még is kell lenni valaminek, miáltal olly nagy szelét csinálnak nem ritkán; Sajátságuk lévén pedig a szeleség; képzelhető, miként koponyájuk is tele van széllel. Szánni tudom az ollyan embert, ki a Helicon tetőjén képzei magát, holott ő csak hegyaljai tulajdonokkal — — sem bír.

Minap egy nyilvános iskolai próbatételen voltam. Egy jól kihízott embernek sikerült (!!) czelzőlag egy vitzet elmondani. Senki sem nevetett.

Másnap azon embert öször kilelte a hideg. Legközelebbi időben társaséletünk csarnoka közé egy méfely fészkelte be magát, melly a társaslet virágait hervasztja.

Az elmesség vagy elczelzés miként tagadhatlan füzere a társalgás örömeinek: ép annyira csömörletessé válhatik rendkívülieg, helytelenül vagy sértőleg használtan:

Egy esetet mondok el. Mármárosszigetben egy időben 3 kisasszony élt. Ha szépségüket akarnám ide írni, fejérségüket a fejer — pirosságukat pedig legalább is a spanyolviaszhoz kellenék hasonlítani.

Együtt ültek egy nyári délután ablakoknál. Az ajtón kopogós hallatszik:

Három helyke ifju lép a szobába — characterisálni őket nem tudom, s nincs is helyén.

Kegyetlen lábsurolások s néhány, nagysás szó után, lepezckelék magukat.

Képzeljék nagysádék — mond a legidősb — minő malheur ért, azáltal, hogy zekémet egy fertályig nem tudtam megtalálni.

„Hihetőleg“ — mond egyik hölgy. . . . Mellyben úgy nézel ki — vága beszéde közé a másik ifju — mint azon állat, melly oroszlonbórt öltött egykor magára.

Füles barátom — mond a harmadik ifju — csak ágyan úgy néz ki mint a számár. Ez olly világos mint a fénymáz.

Csitt — vága közé az első. Ugyan ne forgácsolj — szól a harmadik.

De hagyjuk ezen parlagi társalgást, ezen gyönyörű satyrját a cultivationának.

A történet kiegészítéséül még annyit írok ide, miként a legidősb hölgy, azon idő alatt, látszólag több szemet kötött kötésében, mi abból következék, hogy igen nagy gondot fordított beszédükre; a második elmondá másnap: hogy azon idő alatt 9 férfi és 11 nő haladott el ablekuknak alatta s hogy mióta emlékszik, nem volt háborítlanabb ideje kinézni, ki hogy nézett ki, s minő öltözetben volt? a harmadik kisasszony ugyanazon teremben az alatt végig olvasá Jósika Brunhildjét.

Egyik kisebbik nővérük pedig a honderűvel bábuzott.

Az ifjak pedig miután eltávoznak egész őszinteséggel megvallák egymásnak, miként igen jól mulattak.

Es elkezdik azon nőket magasztalni egekig. Költővé születnie kell az embernek; ékes-szólvá pedig válhatik.

Kinek fogékony elméje van, jó vitelő lehet. Ezt azonban a gyakorlat adja meg. Nélkülözhetlen kellék a nyelvisméret, és birni tudás a nyelvvel.

A valódi elmést a jó kovához hasonlítom, melly minden ütésre tűzszikrákat szór.

Sok emberből ismételt physicali ütésekkal sem lehetne egy egészséges ötletet — — kikergetni.

Van a köveknek egy neme, mellyből rendkívüli ütésre ki lehet ugyan szikrákat csalni, csak hogy ezután széttörök. Ehez hasonlítanak sokan, és ez a — — békasó.

Nem rég egyik barátom toppant szobámba kezében finom bécsi papír, tele írva.

A rajta volt ötletek ijesztők voltak, mert a papirszelet kegyetlenül reszeltett.

Nézd, nézd! — mond barátom magán kívül — minő fényes vitzek úsznak e papíron?

(Végezzük.)

Mindenféle.

Nem es. Az állam alattvalója, kinek ha tudományosan jól művelt, ép olly igényei lehetnek, mint minden más polgárnak. Hajdan egyedüli képességgel bíró a hadtiszségre.

Hasonlatosság. Rágalom irigység olyan mint a festő, nem adhat színt a tárgynak a nélkül, hogy árnyéklatokat ne mellékeljen. F.

Tanácsot kérni legjobb attól, ki maga bakkot lött.

Akkor élsz másoknak, ha magadat fele ded. Ha használsz de fénylesz, ne kérkedj ki vagy fizetve. F.

Ha kit jó embernek magasztalnak előtted, tudakozd: osztozott e az úrral? Volt e adósa? Volt e gyám vagy birtokkezelő? Mert oh be törpékké zsugorodnak sok oriási lelkek (?) ha enyémről tiedről van szó.

Hivatalokra törekedő ifju! a nagy szabályt melly itt következik soha se feledd. Add meg mindenkinek az elsőséget, ugy senki sem fogja kétségbe hozni, hogy te vagy a második.

Barátot bor között, s bort sujt után, lovat istállóban nagy urat mulató földőben és leányt bálban ne itél; ne válassz.

On gyöngeségeinkkel ugy vagyunk, mint szemek a pillával; ezeket pillantunk a nélkül hogy rola gondolkodnánk. Ezer apró gyöngeségek suhannak el bennünk napokint a nélkül hogy szívünk vagy elménk sejténé azokat.

A makacs önféjü ember mindenkor gyöngé itéletü; legalább bár mi elmésen vitatgassan is köz józanésszel nem bír; mert a józan eszű ember átlátja azt, hogy több szem többet lát, több ész többet fontol, s a hasznos tanács mindenkor kívánatos vagy több tanácsból vonja ki a saját határozását. De a gyáva önféit azon kevélység bántja, ha más tanácslását elfogadja, az ön té-

vedését elismeri, a világ baveleménybe jó tehetségei iránt, mintha magának se tudna tanácsot adni. Azért terveivel ügyeivel mindig zavarban van.

A melly ember veled hamar barátkozik s az első negyedben ügyedet magáénak is tekinti, egyszerre lángoló barátodnak is mutatja magát, kerül! gyengeségedet akarja használni.

Még valami.

Egy az irodalom, és férjfölötti uradalom mezején igen buzgon és korlátlanul foglalkozó és működő nőférje miután hosszas szaladgalás után a városból haza érkezett volna, hűs belső szobájába akará kipihentetni fáradt köszvényes lábait. A bemenettől azonban ezen a szobaleány által mondott szavakkal tartatott vissza: Most nem szabad a nagysás asszonyt háborgatni a bemenettel; és midőn kérdeznie miért? lőn a válasz: mert dolgozó társaival foglalkozik. És a szegény férjnek háborítlanul kelle hagyni a tudós (?) nőt.

Akár inde akár unde.

Megszepent honfitársak! vagy — vagy. Vagy jó az ellen, vagy nem. Cselekedjünk ugy mint családtyák és jó honfiak. Ha reánk tör, meghódolunk; de ha nem jó védendjük magunkat az utolsó csepp vérig.

Népszava.

Köztársaság ugy seg... halálíg!
Bizon császárság lesz az, ha fejem vesztem is!

20. Képtalány.

Megfejtése a 19. szám alatti képtalánynak:

Azou ország, hol a fejtelenség kap lábra; a polgári háboru örvényének szélén áll.